

BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 29 november 1996 *

I mål T-179/96 R,

J. Antonissen, lantbrukare, bosatt i Giethem (Nederländerna), företrädd av advokaten E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån L. Frieden, 62, avenue Guillaume,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrädd av G. Houttuin, A.-M. Colaert och J.-P. Hix, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos direktören Bruno Eynard, generaldirektoratet för rättsfrågor, Europeiska investeringsbanken, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

och

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Th. van Rijn, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, vid rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svaranden,

* Rättegångsspråk: nederländska.

angående en talan om förpliktelse för Europeiska gemenskapen att interimistiskt betala skadestånd med ett belopp om 258 565,38 HFL jämte ränta om 5 procent från den 1 september 1996, samt ett belopp om 20 000 HFL per år från den dag då ansökan om interimistiska åtgärder ingavs till och med den dag då förstainstansrätten avgör målet i sak.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

- 1 Sökanden, J. Antonissen, är svärson och arvtagare till A. A. Herbrink som var etablerad i Giethem (Nederländerna). Herbrink var en SLOM-producent (Staking van de Levering van melk en zuivelprodukten en Omschakeling van het Melkveebestand (åtagande att upphöra med leverans av mjölk och mjölkprodukter samt omställning av mjölkbesättningar)) som inte hade salufört vare sig mjölk eller mjölkprodukter under tiden från den 17 maj 1979 till den 17 maj 1984, på grund av ett åtagande att inte saluföra enligt rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977 om införande av ett bidragssystem för avstående från saluförande av mjölk och mjölkprodukter och för omställning av mjölkbesättningar (EGT nr L 131, s. 1, nedan kallad förordning nr 1078/77) i dess därefter ändrade lydelse.

- 2 Då Herbrink efter utgången av tiden för hans SLOM-överenskommelse ansökte om en särskild referenskvantitet eller "mjölkkvot" för år 1984 enligt rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i rådets förordning (EEG) nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT nr L 90, s. 13, nedan kallad förordning nr 857/84, fransk version; vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå), som just hade trätt i kraft vid den tidpunkten, avtog de nederländska myndigheterna ansökan på den grunden att han inte hade producerat någon mjölk under referensåret 1983.
- 3 Herbrink väckte då talan mot detta beslut. Den behöriga nationella domstolen, College van Beroep voor het bedrijfsleven, vilandeförklarade målet i avvaktan på att EG-domstolen skulle avgöra frågan om giltigheten av förordning nr 857/84, i vilken det inte föreskrevs några referenskvantiteter för producenter som hade undertecknat en förpliktelse att inte saluföra. Domstolen avkunnade sin dom den 28 april 1988 (Mulder, 120/86, Rec. s. 2321).
- 4 Efter det att denna dom hade avkunnats införskaffade Herbrink år 1988 utrustning för den nya verksamhet som han hade arrenderat under mellantiden för att återuppta mjölkproduktionen. I juni 1989 ansökte Herbrink hos de nationella myndigheterna om en särskild referenskvantitet. Vid ungefär samma tid började han producera mjölk i denna nya verksamhet, trots att han inte hade fått en mjölkkvot.
- 5 I beslut av den 2 februari 1990 avtog de nationella myndigheterna Herbrinks ansökan om mjölkkvot. De nationella myndigheterna påstod, med hänvisning till artikel 3a.1 i kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 av den 3 juni 1988 om närmare tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift som avses i artikel 5c i förordning (EEG) nr 804/68 (EGT nr L 139, s. 12, nedan kallad förordning nr 1546/88), att Herbrink inte kunde göra anspråk på en särskild referenskvantitet, eftersom beviljandet av en sådan kvantitet för en SLOM-producent förutsatte att sökanden fortfarande förfogade över hela eller delar av den verksamhet som han hade vid den tidpunkt då han blev SLOM-producent. Herbrink uppfyllde emellertid inte detta villkor.

- 6 Herbrink överklagade på nytt detta avslagsbeslut till College van Beroep voor het bedrijfsleven. Denne anhängiggjorde hos EG-domstolen en begäran om förhandsavgörande, särskilt avseende det krav som bland annat framgår av artikel 3a.1 i förordning nr 1546/88 i vilken en SLOM-producent som vill ha en särskild referenskvantitet åläggs visa att han fortfarande driver, helt eller delvis, samma verksamhet som han drev vid den tidpunkt då hans begäran om tillstånd för den första SLOM godkändes.

- 7 Domstolen fann i dom av den 27 januari 1994 (Herbrink, C-98/91, Rec. s. I-223) inte skäl att ogiltigförklara ifrågavarande gemenskapsbestämmelse, som tolkades inte hindra att en SLOM-producent även efter att hans arrendeavtal har upphört att gälla kan göra anspråk på en särskild referenskvantitet om han har för avsikt att fortsätta sin verksamhet som mjölkproducent.

- 8 I den fortsatta nationella rättegången vid College van Beroep voor het bedrijfsleven åberopade de nationella myndigheterna en strikt tolkning av villkoren för att erhålla en särskild referenskvantitet och använde inte möjligheten som föreskrivs i artikel 7.4 i förordning nr 857/84. Av detta skäl meddelade de Herbrink att han inte kunde göra anspråk på en särskild referenskvantitet.

- 9 College van Beroep voor het bedrijfsleven följde de nationella myndigheternas argumentering. I sitt beslut av den 14 maj 1996 avslog den Herbrinks överklagande. College van Beroep voor het bedrijfslevens beslut var inte möjligt att överklaga, vilket fick till följd att beslutet av den 2 februari 1990 att vägra Herbrink en särskild referenskvantitet vann laga kraft.

- 10 På grund av detta beslut påläggs den mjölk som Herbrink producerar i sin verksamhet för tiden efter utgången av SLOM-överenskommelsen en tilläggsavgift. Denna tilläggsavgift skall betalas till det mejeri som mjölken levereras till.

- 11 Från år 1988 drev Herbrink sin verksamhet tillsammans med sökanden i form av ett enkelt bolag utan status av juridisk person. Efter Herbrinks frånfälle år 1995 fortsatte sökanden själv driften. Mejeriet Salland, till vilket Herbrink, bolaget Herbrink-Antonissen och därefter sökanden hade levererat mjölk sedan mitten av år 1989, tillkännagav emellertid att det inom kort skulle vidta indrivningsåtgärder avseende de tilläggsavgifter som var utestående sedan regleringsåret 1989/90.
- 12 Den 25 juli 1996 mottog sökanden ett brev från mejeriet Salland där det framgick att han var skyldig mejeriet en summa om 258 565,38 HFL avseende tilläggsavgifter. Sökanden beviljades en frist till den 31 augusti 1996 för att erlägga detta belopp. Mejeriet krävde också lagstadgad ränta på utestående belopp med 5 % från den 1 juli 1996. I brev av den 30 oktober 1996 meddelade mejeriet sökanden att det hade för avsikt att vända sig till en utmätningsman för det fall att utestående belopp inte hade inbetalats senast den 1 december 1996.
- 13 Sökanden anser att han omöjligen kan betala det utestående beloppet och fruktar att mejeriet inte kommer att vara benäget att beakta de särskilda omständigheter som han befinner sig i och medge honom befrielse från betalningsskyldigheten eller bevilja honom uppskov med betalningen.
- 14 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 11 november 1996 har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall
- ”a) fastställa att gemenskapen är ersättningsskyldig för den skada som sökanden har lidit och riskerar att lida i framtiden till följd av att sökanden och föregående rättighetsinnehavare, A. A. Herbrink, har vägrats tilldelning av en representativ referenskvantitet efter det att Herbrinks åtagande att inte saluföra

mjölk, i den mening som avses i rådets förordning (EEG) nr 1078/77 av den 17 maj 1977, upphörde att gälla den 17 maj 1984, av den enda anledningen att sökanden och Herbrink, av orsaker som inte kan läggas dem till last, sedan år 1987 inte längre helt eller till viss del förfogar över den verksamhet där Herbrink producerade mjölk före det att han påtog sig ifrågavarande åtagande att inte saluföra mjölk,

- b) förplikta gemenskapen att till sökanden utge ett belopp om 258 565,38 HFL vilket motsvarar den tilläggsavgift som sökanden och det bolag som sökanden var bolagsman i är skyldig att erlägga för den mjölk som producerades av de ovannämnda efter det att åtagandet att inte saluföra mjölk hade upphört att gälla (det vill säga produktionen under regleringsåren 1989/90 till och med 1995/96) jämte den ränta på beloppet som sökanden likaså är skyldig dem som han skall betala nämnda tilläggsavgifter till (det vill säga 5 procent från och med den 1 september 1996),
- c) förplikta gemenskapen att till sökanden utge ett belopp om 58 695 HFL (det vill säga det belopp som följer av tillämpningen av förordning (EEG) nr 2187/93 för de perioder som följer efter det att åtagandet att inte saluföra mjölk hade upphört, under vilka sökanden och föregående rättsinnehavare inte producerade någon mjölk samt en kompensatorisk ränta från och med den dag då skadan uppstod till den dag då dom meddelades i målet Mulder II (dom av den 19 maj 1992, Mulder m. fl. mot rådet och kommissionen, C-104/89 och C-37/90, Rec. s. I-3061)) jämte ränta om 8 procent per år från och med den 19 maj 1992 till den dag då full betalning erlagts, såsom fastställs i domen i målet Mulder II,
- d) förplikta gemenskapen att till sökanden utge ett belopp om 180 322,20 HFL vilket motsvarar kostnaden för att förvärva en motsvarande referenskvantitet som ersättning för den referenskvantitet som sökanden skulle ha kunnat göra anspråk på med stöd av artikel 3a i rådets förordning (EEG) nr 857/84 om han vid aktuell tidpunkt fortfarande hade förfogat över den verksamhet avseende vilken Herbrink år 1979 hade åtagit sig att inte saluföra mjölk, och
- e) förplikta gemenskapen att ersätta rättegångskostnaderna.”

- 15 I ansökan om interimistiska åtgärder som registrerades på förstainstansrättens kansli den 11 november 1996 har sökanden vidare, med stöd av artikel 186 i EG-fördraget, begärt att förstainstansrättens ordförande skall
- ”a) förplikta gemenskapen att till sökanden interimistiskt utge ett belopp om 258 565,38 HFL jämte ränta om 5 procent (det vill säga lagstadgad ränta i Nederländerna) från den 1 september 1996 så att sökanden kan betala det belopp han är skyldig Salland BV, det vill säga det mejeri som sökanden är skyldig tilläggsavgifterna,
 - b) förplikta gemenskapen att till sökanden utge ett belopp om 20 000 HFL per år från den dag då ansökan om interimistiska åtgärder ingavs till och med den dag då förstainstansrätten avgör målet i sak,
 - c) besluta om de åtgärder som ordföranden finner nödvändiga,
 - d) förplikta gemenskapen att svara för rättegångskostnaderna i detta mål.”
- 16 Rådet och kommissionen har gemensamt ingett skriftliga yttranden över ansökan om interimistiska åtgärder, vilka inkom till förstainstansrättens kansli den 22 november 1996.
- 17 Med hänsyn tagen till handlingarna i målet har domaren i målet om interimistiska åtgärder ansett att han har tillgång till alla nödvändiga uppgifter för att besluta i frågan om interimistiska åtgärder utan att först ge parterna tillfälle att yttra sig muntligen.

Rättsfrågan

- 18 Med stöd av bestämmelserna i artikel 186 i EG-fördraget jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1), i dess ändrade lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21) och rådets beslut 94/149/ EKSG, EEG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29) får förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna kräver det, förordna om nödvändiga interimistiska åtgärder i de ärenden som är anhängiggjorda vid den.
- 19 I artikel 104.1 andra stycket i rättegångsreglerna för förstainstansrätten preciseras att en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 186 i EG-fördraget endast kan prövas om den inges av en part i ett mål som är anhängigt vid förstainstansrätten och har samband med det målet. I andra punkten i samma artikel föreskrivs att det i en ansökan om interimistiska åtgärder skall anges de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden omedelbart framstår som befogad. De begärda åtgärderna skall vara av interimistisk karaktär i den meningen att de inte skall innebära ett avgörande av målet i sak på förhand (jämför beslut av förstainstansrättens ordförande av den 3 juni 1996, Bayer AG mot kommissionen, T-41/96, ännu inte publicerat i rättsfalls-samlingen, punkt 13).
- 20 I detta fall har sökanden yrkat att Europeiska gemenskapen företrädd av rådet och kommissionen skall förpliktas att till honom interimistiskt utbetala ett belopp om 258 565,38 HFL jämte ränta om 5 % från den 1 september 1996 samt ett belopp om 20 000 HFL per år från den dag då ansökan om interimistiska åtgärder ingavs till och med den dag då förstainstansrätten avgör målet i sak.
- 21 Av detta följer att den förevarande ansökan syftar till att förstainstansrätten skall bevilja interimistiska åtgärder med stöd av nämnda artikel 186 i EG-fördraget, vilka sökanden anser är nödvändiga på grund av de omständigheter han har anfört.

- 22 För att ta ställning till en sådan ansökan är det lämpligt att först undersöka om de begärda åtgärderna verkligen är av interimistisk karaktär.

De yrkade åtgärdernas interimistiska karaktär

Parternas argument

- 23 Sökanden har anfört att de yrkade interimistiska åtgärderna inte innebär ett föregripande av förstainstansrättens avgörande av målet i sak. Sökanden hävdar att han försöker undvika att försättas i konkurs före det att förstainstansrätten har dömt i målet om skadestånd och han har i det syftet begärt att gemenskapen skall förpliktas att till honom interimistiskt utbetala ett belopp om 258 565,38 HFL samt ett belopp om 20 000 HFL per år från den dag då ansökan om interimistiska åtgärder ingavs till och med den dag då förstainstansrätten avgör målet i sak så att han skall kunna hyra en mjölkkvot och således fortsätta sin mjölkproduktion.
- 24 Enligt Antonissen ”motsvarar de begärda interimistiska åtgärderna ett förskott” på det belopp som han yrkat i huvudmålet. Antonissen anser att även om möjligheten att bevilja en interimistisk åtgärd som ger en part rätt att i form av förskott erhålla i huvudmålet yrkad ersättning inte uttryckligen har fastslagits fram till denna dag i gemenskapens rättspraxis, verkar inte en sådan åtgärd vara oförenlig med villkoren för och karaktären av ett interimistiskt förfarande. Sökanden har understrukt att det enligt nederländsk rätt är möjligt att såsom interimistisk åtgärd bevilja ersättning till viss del under omständigheter av samma slag som i detta fall. Det borde enligt honom vara på samma sätt enligt gemenskapsrätten när en begäran om interimistiska åtgärder är förknippad med en skadeståndstalan med stöd av artikel 215 andra stycket i fördraget som uttryckligen hänvisar till de allmänna principer som är gemensamma för medlemsstaternas rättsordningar.

- 25 Rådet och kommissionen har påpekat att om förstainstansrätten skulle bifalla yrkandet om interimistiska åtgärder skulle det vara första gången som en preliminär betalning av en summa pengar beviljades inom ramen för interimistiska åtgärder enligt artikel 186 i fördraget. De menar i detta sammanhang att de begärda interimistiska åtgärderna inte kan beviljas, eftersom de föregriper avgörandet av saken.
- 26 Svarandena har påpekat att det första yrkandet avser betalning av ett belopp som exakt motsvarar ett av yrkandena i huvudmålet. Enligt dem skulle rätten om den biföll detta yrkande om interimistiska åtgärder därigenom föregripa förstainstansrättens avgörande av saken. Om förstainstansrätten skulle ogilla talan om ersättning såsom ogrundad skulle det nämligen vara svårt för gemenskapen att återfå det utbetalade beloppet på grund av sökandens ekonomiska situation. Enligt svarandena skulle en interimistisk åtgärd bestående av utbetalning av de 258 565,38 HFL i praktiken motsvara en slutlig åtgärd till fördel för sökanden och dennes fordringsägare som skulle belasta gemenskapens budget. En sådan åtgärd skulle således vara oacceptabel, eftersom den skulle rubba jämvikten mellan parterna.
- 27 Den andra interimistiska åtgärden som har begärts motsvarar enligt rådet och kommissionen även den en slutlig åtgärd om den skulle beviljas. Förklaringen är den att sökanden har yrkat 20 000 HFL per år för att kunna hyra en mjölkkvot. För den händelse att talan i huvudmålet slutligt skulle ogillas skulle gemenskapen drabbas av stora svårigheter med att få det utbetalade beloppet återbetalat av sökanden. Ett bifall till ansökan om interimistiska åtgärder skulle således rubba jämvikten mellan parterna, eftersom det skulle innebära att ansvaret för yrkade belopp i sista hand alltid skulle åvila gemenskapen oavsett utgången i målet om skadestånd. En dylik åtgärd skulle överskrida ramen för de interimistiska åtgärder som förstainstansrätten kan förordna om.
- 28 Svarandena har understrukt att det är felaktigt att som sökanden säga att de begärda interimistiska åtgärderna motsvarar ett förskott på det belopp som han yrkat i huvudmålet. Vad avser betalningen av 258 565,38 HFL skulle den begärda interimistiska åtgärden inte vara ett förskott, eftersom talan i huvudmålet avser

exakt samma belopp. Den andra yrkade interimistiska åtgärden kan inte ens betecknas som ett förskott och den kan inte vara det, eftersom ett beviljande av detta årliga belopp inte på något sätt skulle minska motsvarande yrkande i huvudmålet.

Ordförandens bedömning

29 Det är lämpligt att erinra om att de åtgärder som föreskrivs i artiklarna 185 och 186 i fördraget endast får syfta till att under rättegången vid domstolen eller förstainstansrätten skydda parts intresse av att domen i huvudmålet inte berövas sin ändamålsenliga verkan. Dessa åtgärder har följaktligen i enlighet med rättegångsreglerna för förstainstansrätten (artikel 107 punkterna 3 och 4) interimistisk verkan som i princip upphör när den slutliga domen i målet avkunnas (se beslut av domstolens ordförande av den 17 maj 1991, Cirfs m. fl. mot kommissionen, C-313/90 R, Rec. s. I-2557, punkterna 23 och 24). Av detta följer att de inte bör föregripa rättens ”avgörande av saken, dvs. att de [inte redan bör bestämma] verkningarna av det beslut som senare skall fattas i saken” (se beslut av ordföranden på tredje avdelningen vid domstolen av den 20 juli 1981, V. Alvarez mot parlamentet, 206/81 R, Rec. s. 2187, punkt 6).

30 I detta fall har Antonissen begärt att gemenskapen skall förpliktas att interimistiskt till honom betala ett belopp om 258 565,38 HFL vilket exakt motsvarar vad han har yrkat under punkten b i huvudmålet samt ett belopp om 20 000 HFL per år som han menar är nödvändigt för att han skall kunna hyra en mjölkkvot under tiden som huvudmålet pågår och som utgör ersättning i förväg för en framtida och obestämmd skada. Sådana åtgärder skulle föregripa prövningen av saken, eftersom rätten i målet om interimistiska åtgärder vid bedömningen av om talan omedelbart framstår som välgrundad (*fumus boni iuris*) skulle vara tvungen att genast uttala sig om gemenskapens utomobligatoriska ansvar och därefter även bevilja en del av de åtgärder som yrkats i huvudmålet — det vill säga att gemenskapen skall förpliktas att betala yrkade belopp — utan att det har prövats om talan är välgrundad i enlighet med artikel 215 andra stycket i fördraget. Fastställandet av att skade-

ståndsansvar föreligger och vilken verkan som detta får kan emellertid inte grundas på en preliminär bedömning av om talan är välgrundad, utan bör grundas på en slutgiltig bedömning av de omständigheter och grunder som åberopats vilket således kräver ett förfarande som kan trygga alla parter rätt till försvar.

- 31 Av detta följer att villkoren för att meddela de begärda interimistiska åtgärderna inte är uppfyllda. Föreliggande ansökan om interimistiska åtgärder bör således avslås utan att det är nödvändigt att pröva de grunder och argument som sökanden har åberopat till stöd för att de begärda interimistiska åtgärderna skall beviljas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

- 1) **Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.**
- 2) **Beslut om rättegångskostnaderna meddelas senare.**

Luxemburg den 29 november 1996

H. Jung

Justitisekreterare

A. Saggio

Ordförande